

Arrest

nr. 106303 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 januari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster legt op 4 april 2012 een aankomstverklaring af en verklaart op 30 januari 2012 het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen.

1.2. Op 3 mei 2012 meldt de gemeente Heusden-Zolder aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) dat verzoeksters aankomstverklaring is vervallen.

1.3. Op 8 juni 2012 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13).

1.4. Op 18 juli 2012 legt verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning met de dhr. V., van Belgische nationaliteit, af.

1.5. Op 18 juli 2012 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

Verzoekster maakt op 20 september 2012 bijkomende stukken ter bewijs van deze duurzame relatie over.

1.6. Op 9 januari 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 21 januari 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18/07/2012 werd ingediend door:

Naam: M.M. Nationaliteit: Albanese (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *2 foto's dd 06.09.2012 (valt af te lezen van de achterkant): de datum van deze foto's is te recent om aan te tonen dat betrokkene reeds twee jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hebben.*

- *een verklaring op eer van de familie van de partner van betrokkene: deze verklaring kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.*

Bovendien blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat de partner van betrokkene op 30.05.2011 weduwnaar geworden is, waardoor het zeer onwaarschijnlijk is dat betrokkenen reeds twee jaar een duurzame en stabiele relatie hebben.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij stelt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 8° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een van rechtswege schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft. Verzoekster heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing. De exceptie van onontvankelijkheid voor wat betreft de vordering tot schorsing is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert als enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto de motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoekster heeft al lange termijn een relatie met haar partner.

Teneinde hun relatie te officialiseren heeft verzoekster, tesamen met haar partner, een wettelijke samenwoning aangegaan bij het gemeentehuis van Heusden-Zolder.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel op 9 januari 2013 de beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Daar verzoekster zich hierin geenszins kan vinden, wenst verzoekster hiertegen beroep in te dienen.

2. In rechte

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoekster een beëindiging van het verblijfsrecht besloten met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster betwist met klem dat zij niet zou aangetoond hebben om een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner van tenminste twee jaar.

Dat verzoekster wil verwijzen naar haar bewijselementen:

Dat exemplatief gewezen wordt op het feit dat de familie van haar partner een verklaring op eer heeft ingediend aangaande de relatie.

Dat daarnaast eisende partij benadrukt dat haar relatie met haar partner wel degelijk méér dan twee jaar duurt. Deze relatie was inderdaad begonnen terwijl de (ex-) echtgenote van haar huidige partner nog in het ziekenhuis zat.

Haar partner kon de eenzaamheid niet aan en zo begon de relatie.

In casu dient benadrukt te worden dat de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, daar de Dienst Vreemdelingenzaken niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de bewijsstukken van verzoekster en een verkeerde conclusie heeft getrokken uit het feit dat verzoeksters huidige partner slechts op 30.05.2011 weduwnaar is geworden.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest ten onrechte werd genomen.

Dat evenwel volledig ten onrechte de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat in casu verwerende partij met bovenstaande gegevens geenszins rekening houdt, en zomaar verzoekster het verblijfsrecht beëindigt en haar een bevel toekent om het land te verlaten.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Waar de verwerende partij opwerpt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de verzoekster de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt omdat er geen wetsbepaling als geschonden wordt aangeduid, stelt de Raad dat een goede lezing van de uiteenzetting van het middel toelaat aan te nemen dat verzoekster de motiveringsplicht geschonden acht in het licht van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit), wat kan worden aangenomen gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. In zoverre een schending van de formele motiveringsplicht wordt bedoeld, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Daartoe dient de administratieve overheid ertoe in de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekster de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden van gezinshereniging, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)*

3.6. Artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een « verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie » overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

3.7. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

3.8. In het administratief dossier bevinden zich de in de bestreden beslissing beoordeelde stukken:

- 2 foto's: 1 foto draagt aan de voorkant de datum 9 mei 2010, aan de achterkant melden beide foto's de datum 6 september 2012;
- een verklaring op eer van de familie van de partner van verzoekster.

3.9. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde ten onrechte het verblijfsrecht heeft geweigerd en een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgegeven. Zij betwist met klem dat zij niet zou aangetoond hebben een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar met haar partner te hebben. Zij stelt dat de gemachtigde onzorgvuldig onderzoek heeft verricht naar haar situatie en een verkeerde conclusie heeft getrokken uit het feit dat verzoeksters huidige partner slechts op 30 mei 2011 weduwnaar is geworden.

3.10. De voorgelegde foto's worden door de gemachtigde als volgt beoordeeld:

"2 foto's dd 06.09.2012 (valt af te lezen van de achterkant): de datum van deze foto's is te recent om aan te tonen dat betrokkene reeds twee jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hebben."

De Raad stelt vast dat het motief dat de foto's dateren van 6 september 2012, datum die op de achterkant van de foto's wordt vermeld, door het administratief dossier waarin de foto's zich bevinden wordt bevestigd. Dit wordt door verzoekster ook betwist noch weerlegd. Nu niet wordt betwist dat de foto's dateren van 6 september 2012 komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor wanneer de gemachtigde oordeelt dat de datum van deze foto's te recent is om voldoende aan te tonen dat verzoekster reeds twee jaar voor de aanvraag van 18 juli 2012, vermeld in punt 1.5., een duurzame en stabiele relatie met haar betoogde partner heeft.

3.11. De verklaring op eer wordt door de gemachtigde als volgt beoordeeld:

"een verklaring op eer van de familie van de partner van betrokkene: deze verklaring kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden."

Het komt de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer in deze oordeelt dat de neergelegde verklaring niet kan aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. De verklaring op eer van derden heeft een gesolliciteerd karakter. Waar in de verklaring op eer wordt betoogd dat de familieleden van verzoeksters partner haar sinds april 2010 leerden kennen, wordt dit niet gesteund door enig objectief element, zeker nu niet wordt betwist dat de foto's dateren van 6 september 2012, waardoor er van deze verklaring weinig tot geen bewijswaarde uitgaat. Verzoekster kan niet ontkennen dat deze verklaring op haar vraag werd opgesteld maar evenwel niet wordt vergezeld van of ondersteund door enig objectief element.

3.12. Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat: *"Bovendien blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat de partner van betrokkene op 30.05.2011 weduwnaar geworden is, waardoor het zeer onwaarschijnlijk is dat betrokkenen reeds twee jaar een duurzame en stabiele relatie hebben."*

Het gegeven dat de partner van verzoekster op 30 mei 2011 weduwnaar is geworden, wordt niet betwist door verzoekster. Verzoekster betoogt dat de relatie echter begonnen is terwijl de echtgenote van haar partner nog leefde en in het ziekenhuis vertoefde. De Raad merkt op dat verzoekster evenwel geen andere stukken heeft voorgelegd die op afdoende wijze staven dat deze relatie tenminste twee jaar voor het nemen van de bestreden beslissing is begonnen. Bij gebrek hieraan maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat, daar verzoeksters partner pas op 30 mei 2011 weduwnaar is geworden, het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoekster reeds twee jaar een duurzame en stabiele relatie heeft met haar betoogde partner.

3.13. Met haar summier betoog, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle ter zake dienende stukken die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing.

Voorts maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoekster.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Een schending van de motiveringsplicht noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. W. MOMMAERS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. MOMMAERS

M. MAES